

EL GUSTO OP CITY-TRIP IN LONDEN

EL GUSTO TRIP

Redacteur Joost Houtman trok voor een driedaagse citytrip naar Londen.

Hieronder bundelt hij enkele tips voor El Gusto-lezers:

"Omdat een mens in deze drukke tijden graag er in de beste der omstandigheden even 'de stekker uit trekt' is een beetje luxe op een city-trip een welkome noodzaak. Ik ging op zoek naar een hotel in het centrum van Londen. Een hotel dat ook de nodige rust kon garanderen. De aanwezigheid van een groot zwembad, sauna en hamman trok mijn aandacht. Dat zoiets niet overdreven duur hoeft te zijn dank ik aan het concept Secret Hotels. Drie-, vier- en vijfsterrenhotels afficheren op deze website hun kamers. Deze hotels overleven voornamelijk op zakenmensen, waardoor ze in weekends soms onderbezet zijn. Om die kamers te vullen bieden ze grote kortingen aan... die ze natuurlijk niet bekend willen maken aan hun vaste klanten.

Ik kwam terecht in het Grange Hotel aan Tower Hill. Op een minuutje van het metrostation – nog altijd de makkelijkste manier om in Londen rond te reizen. Een mini-wandeling van drie minuten leidde me al naar het gigantisch prachtige bouwwerk dat de Tower is en Tower Bridge. Een oesterkraampje concurreerde er met een hotdogkraan... Een hotel in de buurt van de Tower is ideaal. Immers, deze wijk is ongelooflijk in opmars. Je vindt aan de ene oever links van de brug een gezellig jachthaventje waar je heerlijk kan tafelen. Een wandeling langs de Thames leidt je naar Il Bordello (81 Wapping High Street). Hier word je bediend door echte Italianen (en dat is in Londen uitzonderlijk) en je krijgt echte Italiaanse gerechten voorgeschoteld. Toegegeven, beetje rumoerig misschien, maar wat een

wijnkaart en heerlijke porties. Ideaal als u met verschillende koppels op trip bent.

Aan de overzijde van de Thames zijn oude pakhuizen gerenoveerd in luxe-appartementen en restaurants. Designer Conran opende er onlangs de Gastrodome (butler's wharf), een reeks restaurants, voor elke maag en elke beurs wat wils. Het design museum (28 Shad Thames) is vlakbij. Een aanrader van formaat. Wie graag wandelt kan ook langs de Thames van Tower Bridge tot aan de cultuurtempel Tate Modern stappen. Voor de shoppers onder ons zijn er adressen zat in Londen. De grootste boekenwinkel – stijlvol vormgegeven mét bijzonder vriendelijk personeel – vind je bij Waterstone's op Piccadilly Street. Enkele honderden meters verder vind je Old Bond Street. Alle grote luxemerken zitten hier. Ze steken elkaar met spectaculaire uitstalramen de loef af. Ook kleine galerijtjes vind je hier. Ik zag er een Luc Tuymans te koop voor 3100 pond... Over de koppen lopen kan je doen in Oxford Street. Ik raakte er vooral gearmeerd door de heerlijke marketingcampagnes. St James Street ligt op wandelafstand. Davidoff heeft hier zijn winkel. Ik had de 'malchance' van samen met een vaste klant te arriveren. Deze excentrieke zestiger, strak in het pak, maar met dreadlocks (!) werd hartelijk welkom geheten door de zeventigjarige übercharmant uitbater. Ik kreeg echter Margaret Thatcher's evil stepdaughter toegewezen.

Joost Houtman

CUSTO arte

VLAMING PATRICK VAN DER VORST VEROVERT
DE KUNSTMARKT IN GROOT-BRITANNIË

UIT DE KUNST

Redacteur Joost Houtman trok naar Londen. Hij sprak er met Patrick van der Vorst. Nog geen 40, maar al wel directeur en vennoot bij Sotheby's London geweest. Vorig jaar startte hij zijn eigen bedrijf Valuemystuff.com. Hij haalde in het BBC-programma Dragon's Den als enige niet-Engelsman twee multimiljardairs binnen als investeerders. Een gesprek over kunst, zakendoen en genieten in het heerlijke decor van een prachtig appartement vol oude en nieuwe kunst. Een gesprek bovendien met de charmantheid zelve...

Plaats van afspraak is Portland House, een skyscraper in hartje Londen, vlakbij Victoria Station. Ik meld me aan bij de receptie. De receptioniste verklaapt me: "he's really charming". Opvallend, in het BBC-programma Dragon's Den werd Patrick van der Vorst ook al omschreven als "what a charming man". Patrick ontvangt me in zijn kantoor op de negentiende verdieping. Het uitzicht is on-be-schrijfelijk. Hoe kan een mens hier nog tot enige arbeid komen? Patrick stelt voor het interview in zijn appartement verder te zetten, op wandelafstand.

Carlisle Place is zo'n straat uit de betere klassieke televisiereeks. Deze prachtige huizen zijn samen met Victoria Station opgetrokken in 1860. We wandelen naast natte-jongensdromen van auto's terwijl Patrick me vertelt dat hij in zijn appartement nog een parlementaire bel heeft. Als de bel gaat kunnen de heren parlementairen rustig naar het parlement wandelen om met kennis van zaken te gaan stemmen. "Ik heb ze wel afgezet." Ik stap het appartement binnen. De inkomhall hangt vol prachtige foto's. "Zelf gemaakt." De keuken wordt opgeleurd door een heerlijk schilderij vol lallende zwalpende zatte paters. De living tart echter mijn toch wel rijke verbeelding. Prominent in het midden hangt een schilderij van de Vlaming Adam Frans van der Meulen, huisschilder van Louis XIV, een van de eerste abonnees op El Gusto. "Hij maakte zelfs bijna dagelijks een schilderij over de werken in Versailles." Naast dit schilderij hangen twee Banksy's. Voor werken van deze graffiti-artiest die erin slaagt om anoniem te blijven telt men tegenwoordig karrenvrachten geld nee. "Ik was er gelukkig vroeg bij.", vertrouwt Patrick me toe. In dit inspirerende kader start ik het interview.

EG: Hoe ben je eigenlijk hier in Londen beland?

PvdV: Wel, dat is een verhaal met een voorgeschiedenis. Ik raakte zo rond mijn zestiende enorm gefascineerd door antiek en dan vooral antieke meubelen. Zo vergezelde ik mijn moeder op een studietrip naar Parijs. Zij volgde toen cursussen antiek. Daarna ben ik er veel over beginnen lezen. Maar toen ik dan thuis zei dat ik kunstgeschiedenis wilde studeren, vonden ze toch dat ik een "deftige keuze" moest maken. Dat werd dan rechten. (lacht) Een week nadat ik mijn diploma had behaald ben ik hier naar Londen getrokken waar ik kon beginnen als "porter" bij Sotheby's.

EG: Ik vermoed dat een "porter" geen portier is?

PvdV: Nee, dat zou inderdaad van het goede teveel zijn! (lacht) Een porter is eerder een manusje-van-alles: schilderijen en tapijten ophangen bijvoorbeeld. Na een paar maand vroegen ze mij of ik als Belg dan ook een beetje Frans kon en mocht ik op het kantoor wat gaan vertalen. Maar van het een kwam het ander en zo kon ik overal een beetje ervaring op doen. Na anderhalf jaar kwam ik al terecht in het departement waarin ik zelf het meest geïnteresseerd was: het meubeldepartement. Ik genoot zo van het Anglo-Saxische systeem van "work your way up".

EG: Van een snelle carrière gesproken!

PvdV: Op mijn eenendertigste kon ik vennoot worden en op mijn drieëndertigste was ik dan hoofd meubelen. Tiens, dat klinkt raar "hoofd meubelen". (lacht) Na vijf jaar bedacht ik: wil ik dit nog vijfentwintig jaar doen? Misschien was het tijd voor iets nieuws? Tegelijkertijd speelde ook de veranderende politiek van Sotheby's - maar ook van een concurrerend huis als Christie's - een rol. Beide huizen verlegden hun focus naar de nieuwe landen als India, China en het Midden-Oosten en naar hedendaagse kunst. Van de zes zilverexperts bleef er nog één over; van de vijf porseleinexperts ook maar één...

EG: En toen zag u het licht?

PV: Zo zou je het kunnen zeggen. (lacht) Inderdaad, wat met die experts? Maar ook, veel mensen hebben thuis iets van waarde staan - of waarvan ze denken dat het iets waard is - maar

voelen een te grote gêne om zelf naar Sotheby's te gaan. Zo ontstond dan het idee voor Valuemystuff.com, een site waarop je een foto kan uploaden van je kunstwerk en waar dan een expert een waardering met richtprijs over schrijft. Ik werk nu met 48 experts samen, die allemaal - op twee na - voor Sotheby's, Christie's of Bonhams hebben gewerkt. Ik begon in september 2009 nadat ik veel advies had gevraagd, maar ook wel met de investering van al mijn centjes. Na vier maanden had ik al 4000 vaste klanten.

EG: Maar toch was u nog niet tevreden?

PvdV: Jawel, maar ik voelde dat dat nog kon groeien. Alleen heb je dan de massamedia nodig en dus deed ik mee aan het BBC-programma Dragon's Den. Eenvoudig verwoord: vijf multimiljardairs willen investeren in nieuwe businesses. En je moet ze dus overtuigen van je idee, van je onderneming in de hoop dat ze daarin willen stappen. Want zij brengen natuurlijk niet alleen centen, maar ook een heel netwerk mee... in ruil voor een deel van je bedrijf. Van de 30000 kandidaten schoten er na een eerste interviewronde nog 200 over. Na een tweede ronde nog 70. En van die 70 zijn er 12 die een investering los konden weken.

EG: Fantastisch dat u dat als Vlaming hebt kunnen doen. Dat moet wel een behoorlijk moeilijke opdracht zijn geweest?

PvdV: Behoorlijk scary zeg maar! (lacht) Ik werd door die dragons - die multimiljardairs - twee en half uur gegrield. Daarvan zenden ze maar tien minuten uit. Ik kreeg er twee aan boord waardoor ik nu zelf 60% en zij telkens 20% in handen hebben. Maar hun advies is goud waard.

EG: Wat doet een druk bezet man als u ter ontspanning?

PvdV: Wat sport betreft ben ik een zwemmer. Ik ben lid van de zwemclub op Pal Mall, de oudste zwemclub van Engeland. Hier in Londen zit je natuurlijk cultureel gesproken in het walfalla. Tentoonstellingen, theater, opera... alle grote namen of interessante nieuwigheden passeren hier allemaal. Zelfs culinair - en dat is voor ons Vlamingen toch belangrijk - zie ik hier veel bewegen. Natuurlijk bestaat hier geen Bourgondische levensstijl of traditie, maar er is wel veel veranderd in die vijftien jaar dat ik nu hier zit. De eetcultuur is hier met het jaar gesofisticeerder geworden. Ze hebben hier zelfs een peperdure schuimwijn in Kent ontwikkeld!

EG: Houden ze in Londen nog vast aan de klassieke bekende wijnen of zit er daar ook evolutie in?

PvdV: Wat wijn betreft zijn ze inderdaad nog vrij klassiek geörienteerd, om niet te zeggen status-geörienteerd. Ik ga vaak uit eten en gelukkig is dat dikwijls bij mensen thuis. Zo mag je al eens een fles wijn meenemen "ter ontdekking" of krijg je nieuwe dingen te proeven. Zo ben ik toch al ettelijke malen verrast. Zelf hou ik sterk van een rode Bordeaux en van een full-body Spaanse Rioja. Zelfs bij vis durf ik een rode wijn drinken. Ik ben bijzonder geïnteresseerd in de wijnevoluties, maar ik denk dat in Vlaanderen er al meer "doorgesijpeld" is dan hier. En voor die echt speciale momenten zie ik ook al eens graag een havanna passeren. Maar toegegeven, dat spaar ik graag op voor echt speciale momenten. Als er echt iets te vieren valt. Ik trek makkelijker een fles champagne open dan dat ik een goeie sigaar aansteek, maar ik kan er wel van genieten. Met een goeie havanna leg je de tijd even stil en in gezelschap kom je dan toch op bijzonder intrigerende gesprekken.

EG: Hartelijk bedankt voor dit leuke gesprek in dit heerlijke kader. En omdat een interview met El Gusto best wel als een speciaal moment in het leven mag omschreven worden, hebben we voor u een Ramon Allones robusto mee!

Joost Houtman